

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

Nr. 211.465 van 23 februari 2011

G./A.195.503/VI-18.548

In zake: **de vereniging zonder winstoogmerk "FEDERATION DES MAISONS DE REPOS PRIVEES DE BELGIQUE", afgekort als FEMARBEL,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marie VASTMANS, advocaat,
Tedescolaan 7
1160 Brussel,

tegen:

de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,
vertegenwoordigd door haar Minister-President,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Patrick THIEL, Mr. Pierre SLEGERS en
Mr. Bruno FONTEYN, advocaten,
Terhulpesteenweg 178
1170 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 15 februari 2010 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk FEDERATION DES MAISONS DE REPOS PRIVEES DE BELGIQUE, afgekort als FEMARBEL, de nietigverklaring vordert van "het besluit van het Verenigd College van 3 december 2009 tot vaststelling van de erkenningsnormen waaraan de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen moeten voldoen alsmede tot nadere omschrijving van de groepering en de fusie en de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen";

Gezien het administratief dossier;

VI-18.548-1/20

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer AMELYNCK, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 februari 2011;

Gehoord het verslag van de heer Paul LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Emmanuel GOURDIN, loco Mr. Marie VASTMANS, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Pierre SLEGERS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer AMELYNCK, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Op 24 april 2008 is een ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen uitgevaardigd.

Deze ordonnantie is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 16 mei 2008.

Ze bepaalt het volgende in haar artikel 11:

" § 1. Zonder voorafgaande erkenning kan geen enkele in artikel 2, 4° a), b) alpha), c), d), e), f) of g) bedoelde voorziening in gebruik worden gesteld en mag geen enkele beheerder diensten aanbieden in een voorziening bedoeld in artikel 2, 4°, b) bêta.

De erkenning wordt door het Verenigd College verleend, na advies van de afdeling, voor een periode van maximum zes jaar die hernieuwd kan worden.

De in het tweede lid bedoelde beslissing tot erkenning bepaalt het maximum aantal bejaarde personen die in de voorziening kunnen worden gehuisvest of opgevangen.

Om te worden erkend door het Verenigd College, moet de voorziening in voorkomend geval voldoen aan de door de bevoegde federale overheid opgelegde normen alsook aan de normen die het Verenigd College, na advies van de afdeling, kan opleggen voor iedere categorie van voorzieningen bedoeld in artikel 2, 4°.

Die normen hebben betrekking op:

1° de opname en de opvang van de bejaarde personen;

2° het respect voor de bejaarde, zijn grondwettelijke en wettelijke rechten en vrijheden, rekening houdend met zijn gezondheid en zijn recht op een menswaardig leven, ook op seksueel en affectief vlak, met name het verbod voor de voorziening of de personeelsleden om het beheer van het geld en van de goederen van de bejaarde persoon of van zijn vertegenwoordiger of hun inbewaargeving te eisen of te aanvaarden, zijn recht om zich vrij te verplaatsen en slechts de bezoekers van zijn keuze te ontvangen, zijn recht om vrij over zijn bezittingen te beschikken, zonder afbreuk te doen aan de beperkingen van die rechten en vrijheden door of krachtens de wet, het decreet of de ordonnantie;

3° het leefproject alsook de wijzen van participatie en voorlichting van de bejaarde personen of van hun vertegenwoordiger;

4° het onderzoek en de behandeling van de klachten van de bejaarde personen of van hun vertegenwoordiger;

5° de voeding, de hygiëne en de zorgverstrekking;

6° het aantal, de kwalificatie, het opleidingsplan, de moraliteit en de minimale aanwezigheidsvereisten voor het personeel en de directie en, voor wat die laatste betreft, de vereiste ervaringsvoorwaarden;

7° behalve de in artikel 2, 4°, b), bêta, bedoelde voorzieningen, de architectonische en veiligheidsnormen die specifiek gelden voor de voorzieningen;

8° behalve in de in artikel 2, 4°, b), bêta, bedoelde voorzieningen, de overeenkomst voor opvang of huisvesting. Het Verenigd College bepaalt de inhoud ervan.

De overeenkomst moet onder meer duidelijk en uitputtend vermelden welke elementen gedekt worden door de dagprijs en welke kosten kunnen aangerekend worden hetzij als toeslagen hetzij als voorschotten ten gunste van derden bovenop de dagprijs.

Ze mag niet voorzien in de betaling van een ander voorschot of andere waarborgsom dan die door het Verenigd College toegestaan.

Het Verenigd College kan, in voorkomend geval, aanvullende regels vastleggen voor de bepaling van de gefactureerde prijzen;

9° het huishoudelijk reglement;

10° de boekhouding, wat betreft de individuele rekening die wordt opgesteld voor elke gehuisveste of opgevangen persoon, de maandelijkse factuur en het recht voor de bejaarde of zijn vertegenwoordiger om de opgestelde rekening te raadplegen, met naleving van de wettelijke en reglementaire bepalingen die op de beheerders van toepassing zijn wat de boekhouding betreft;

11° in de in artikel 2, 4°, b) bêta, bedoelde voorzieningen, de overeenkomst gesloten tussen de vereniging van de mede-eigenaars of haar gemachtigde, en de kandidaat-dienstverlener; overeenkomst die iedere bewoner verplicht dient te onderschrijven;

indien de bejaarde persoon geen eigenaar is, worden alle verplichtingen tussen eigenaar en dienstverlener opgenomen in de huurovereenkomst;

12° de verzekeringscontracten die door de beheerder gesloten moeten worden.

§ 2. Het Verenigd College kan, na advies van de afdeling, voor groeperingen en fusies van voorzieningen speciale normen vaststellen."

2. Met het oog op de uitvoering van deze bepaling heeft de verwerende partij een voorontwerp van besluit voorbereid dat ze aan de Adviesraad voor gezondheids- en welzijnszorg heeft voorgelegd.

Deze raad heeft eenparig, onder voorbehoud van bepaalde opmerkingen, een gunstig advies uitgebracht op 13 en 25 februari 2009.

3. Op 15 april 2009 is het ontwerp dat heeft geleid tot het bestreden besluit voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State. Er is een aanvraag om advies binnen dertig dagen ingediend.

Het advies, dat het nummer 46.473/VR/3 draagt, is gegeven op 2 juni 2009, na verlengingen van de termijn van dertig dagen.

4. Naar aanleiding van dit advies heeft de verwerende partij in het ontwerp wijzigingen aangebracht.

5. Op 3 december 2009 heeft het verenigd college van de verwerende partij een besluit uitgevaardigd tot vaststelling van de erkenningsnormen waaraan de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen moeten voldoen alsmede tot nadere omschrijving van de groepering en de fusie en de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen.

Dit besluit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 17 december 2009, editie 2.

Dit is de bestreden handeling.

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang; dat ze betoogt dat "de verzoekende partij nergens aangeeft welke de collectief verdedigde belangen van haar leden zouden kunnen zijn", noch in welk opzicht het beweerde collectief belang zou verschillen van de individuele belangen van haar leden; dat ze betwijfelt of verzoekster rechtspersoonlijkheid heeft, of ze zich erop kan beroepen tegenover derden op basis van de artikelen 3 en 26 van de wet van 27 juni 1921 betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk en de stichtingen, en of de beslissing om in rechte op te treden in overeenstemming is met haar statuten; dat ze in haar laatste memorie betoogt dat verzoekster zich bij artikel 4 van haar statuten een uiterst ruim doel heeft gesteld, dat ze geen eigen belang, noch een specifiek belang heeft om op te treden, dat ze geen collectief belang bij de vordering kan doen gelden dat in verband kan worden gebracht met het doel dat ze zich heeft gesteld en dat sommige van haar leden voldoen aan de vereisten van het bestreden besluit of eraan kunnen voldoen;

Overwegende dat verzoekster in haar wederantwoord stelt dat ze van haar doel gewag heeft gemaakt in het verzoekschrift, dat haar doel verband houdt met de bestreden handeling, dat het erin bestaat om met alle wettelijke middelen de professionele of morele belangen van haar leden, rusthuizen uit de privésector, te behartigen, dat de bestreden handeling het regelgevingskader van de voorzieningen voor bejaarde personen wijzigt, dat haar belang wel aangetoond is, dat het de verwerende partij vrij stond de bij het verzoekschrift gevoegde stukken te raadplegen, wat ze klaarblijkelijk niet heeft

gedaan, dat hieruit blijkt dat de beslissing om in rechte op te treden genomen is door haar raad van bestuur, op 12 januari 2010 bijeengekomen, met eenparigheid van de aanwezige of vertegenwoordigde leden, met inachtneming van haar statuten en van artikel 13 van de voornoemde wet van 27 juni 1921; dat ze voorts stelt dat de leden van de raad van bestuur die de beslissing hebben genomen om het verzoekschrift in te dienen geldig aangesteld zijn en dat deze aanstelling in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt;

Overwegende, na inzage van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, dat verzoekster zich terecht op haar rechtspersoonlijkheid beroept; dat het zich laat aanzien dat de beslissing om in rechte op te treden genomen is door haar raad van bestuur, bijeengekomen overeenkomstig artikel 22 van haar statuten en daartoe gemachtigd krachtens artikel 26 van dezelfde statuten; dat ze, gelet op artikel 4 van dezelfde statuten, volgens hetwelk ze onder meer tot doel heeft om met alle wettelijke middelen de professionele of morele belangen te behartigen van de verenigingen, vennootschappen en natuurlijke personen die verantwoordelijk zijn voor rusthuizen of ze beheren, kan aanvoeren dat de bestreden verordening de collectieve belangen van haar leden schaadt; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent "aan gebrek aan een geldige door de wetgever verleende machtiging, schending van het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid, dat inzonderheid verankerd is in het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791 en in artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, een op zichzelf beschouwd of eventueel in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gelezen beginsel; schending van de artikelen 20 en 78 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, welke artikelen van toepassing zijn verklaard op de Brusselse instellingen bij de artikelen 8 en 38 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen; schending van de artikelen 43 en 49 van het EEG-Verdrag, van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, op zichzelf beschouwd of gelezen in onderlinge samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet"; dat het middel "specifiek gericht is tegen:

- erkenningsnormen bedoeld in de artikelen 3 tot 27, 28 tot 60 en 61 tot 101 van het bestreden besluit, voor de service-residenties die niet onderworpen zijn aan de regeling van medeëigendom;
- erkenningsnormen bedoeld in de artikelen 3 tot 27 en 102 tot 106 van het bestreden besluit, voor de service-residenties die onderworpen zijn aan de regeling van medeëigendom;

- erkenningsnormen bedoeld in de artikelen 3 tot 27, 28 tot 60 en 193 tot 232 van het bestreden besluit, voor de centra voor dagopvang;
- erkenningsnormen bedoeld in de artikelen 3 tot 27, 28 tot 60 en 233 tot 247 van het bestreden besluit, voor de centra voor nachtopvang";

dat verzoekster in een eerste onderdeel tegen de bestreden handeling inbrengt dat ze voor service-residenties en centra voor dagopvang en centra voor nachtopvang voorschrijft dat ze een voorlopige werkingsvergunning moeten verkrijgen en vervolgens een erkenning om hun activiteit te mogen uitoefenen, betoogt dat deze verplichting ongrondwettig is omdat ze een discriminatoire inbreuk inhoudt op de vrijheid van handel en nijverheid en op het vrij verrichten van diensten zonder gewettigd te zijn door een legitiem doel en een dwingende reden van algemeen belang, dat in artikel 11 van de ordonnantie van 24 april 2008 de service-residenties, de residentiële gebouwen, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang, enerzijds, en de andere voorzieningen, anderzijds, op voet van gelijkheid worden behandeld, terwijl deze twee categorieën van voorzieningen objectief niet vergelijkbaar zijn en de service-residenties, de residentiële gebouwen, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang commerciële diensten verrichten in de zin van richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006; dat ze vraagt om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

" Schenden de artikelen 11 tot 19 van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, junctis het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791 en richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, in zoverre ze voor service-residenties, centra voor dagopvang en centra voor nachtopvang voorschrijven dat ze een voorlopige werkingsvergunning moeten verkrijgen en vervolgens een erkenning om hun activiteit te mogen uitoefenen en ze deze op voet van gelijkheid plaatsen met andere categorieën van voorzieningen voor bejaarde personen die objectief gezien verschillend zijn, namelijk de rusthuizen, de centra voor dagverzorging, de inrichtingen die beschikken over bedden voor kortverblijf en de woningen voor bejaarden die, van hun kant, niet aan de genoemde richtlijn onderworpen zijn?";

dat verzoekster in een tweede onderdeel stelt dat de bestreden handeling in titel II erkenningsnormen vaststelt voor alle voorzieningen voor bejaarde personen die worden bedoeld in artikel 2, 4°, van de voormelde ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 24 april 2008, met inbegrip van de service-residenties en van de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang, terwijl in de bepalingen waarnaar in haar middel verwezen wordt

de regeling van een vergunning voor dienstactiviteiten strikt wordt beperkt tot precieze voorwaarden waaraan in casu kennelijk niet voldaan wordt, inzonderheid het feit van gewettigd te kunnen zijn door een legitiem doel en een dwingende reden van algemeen belang waarover de overheid die haar principieel akkoord geeft en de werkingsvergunning afgeeft geen beoordelingsbevoegdheid heeft; dat verzoekster in een derde onderdeel betoogt dat de ordonnantie van 24 april 2008 niet voorziet in de programmering van service-residenties, centra voor dagopvang en centra voor nachtopvang of er wel in voorziet, maar in strijd met de Grondwet en de regels van het internationaal recht die rechtstreeks van toepassing zijn, zodat ze niet kan dienen om het erkenningsvereiste voor deze inrichtingen te rechtvaardigen; dat ze vraagt om aan het Grondwettelijk Hof een tweede prejudiciële vraag te stellen, die ze als volgt formuleert:

" Schendt de ordonnantie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, derde lid, 20 en 78 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, op zichzelf beschouwd of gelezen in samenhang met het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid dat verankerd is in het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791, alsook met de artikelen 43 en 49 van het EG-Verdrag en met richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, in zoverre ze bepaalt dat service-residenties die onderworpen zijn aan de regeling van medeëigendom, centra voor dagopvang en centra voor nachtopvang geprogrammeerd zijn?"

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord en haar laatste memorie in hoofdzaak betoogt dat het eerste middel niet-ontvankelijk is, inzonderheid het derde onderdeel ervan, dat het "geenszins tot doel heeft de wijze te betwisten waarop de erkenningsnormen door het omstreden besluit geregeld worden, maar uitsluitend tegen de verplichting zelf van een erkenning gericht is", dat het vereiste van zulke erkenning gegrond is op de ordonnantie zelf van 24 april 2008, dat verzoekster niet de bestreden handeling op het oog heeft, maar wel de ordonnantie van 24 april 2008, dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State in advies nr. 46.473/VR/3, gegeven op 2 juni 2009 over het ontwerp dat tot de bestreden handeling heeft geleid, gesteld heeft dat het beginsel van het erkenningsvereiste niet meer kan worden getoetst, gelet op de bepalingen van de ordonnantie van 24 april 2008, dat het werkelijke onderwerp van het middel niet de nietigverklaring van het bestreden besluit is, maar de erkenning van de ongrondwettigheid van de hogere rechtsnorm, dat verzoekster bij het Grondwettelijk Hof geen beroep tot nietigverklaring van de ordonnantie van 24 april 2008 heeft ingesteld, terwijl ze zulk een beroep heeft ingesteld tegen het Waals decreet van 30 april 2009 betreffende de opvang en de huisvesting van bejaarde personen, en poogt deze leemte weg te werken, en het

bestreden besluit geen betrekking heeft op de programmeringsnormen, maar uitsluitend op de erkenningsnormen, overeenkomstig hoofdstuk III van de machtigingsordonnantie; dat ze in bijkomende orde stelt dat het middel niet gegrond is waarbij ze, in hoofdzaak, aanvoert dat de verschillende vrijheden waarnaar in het middel verwezen wordt geenszins absoluut zijn, dat het beginsel dat primeert het beginsel is van de noodzaak en van de evenredigheid van de belemmering ten aanzien van het nagestreefde doel van algemeen belang, dat ze niet betwist dat een erkenning neerkomt op een vergunning, in de zin van artikel 9 van de dienstenrichtlijn, dat de vergunningstelsels, die het vrij verrichten van diensten (binnen de Europese Unie) kunnen belemmeren, niet discriminatoir mogen zijn ten aanzien van de dienstverrichter, dat ze gerechtvaardigd moeten zijn door een dwingende reden van algemeen belang, dat het nagestreefde doel niet door een minder beperkende maatregel kan worden bereikt, met name omdat een controle achteraf te laat zou komen om werkelijk doeltreffend te zijn, en dat deze voorwaarden, die tekstueel uit artikel 9 van de dienstenrichtlijn zijn overgenomen, de voorwaarden zijn die vooraf uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie afgeleid zijn; dat ze stelt dat het ingevoerde vergunningstelsel niet discriminatoir is ten aanzien van de betrokken dienstverrichter, dat, wat de eerste aangevoerde discriminatie betreft, het middel wettelijke grondslag mist doordat het voorbijgaat aan het onderwerp van de bestreden bepaling, dat deze, zoals de werkingssfeer van de ordonnantie van 24 april 2008 aangeeft, betrekking heeft op de bejaarde personen, dat alle betrokken voorzieningen bestemd zijn voor de huisvesting van bejaarde personen, dat, zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt, het bestreden besluit vastgesteld is in het kader van de bevoegdheid van de verwerende partij inzake het "bejaardenbeleid", dat de beweerde discriminaties en belemmeringen moeten worden beschouwd in het licht van het doel dat erin bestaat de eigen behoeften van de bejaarden te beschermen, dat in het licht van de doelstelling die met het bestreden besluit nagestreefd wordt, namelijk de specifieke behoeften van de bejaarden veiligstellen en in acht nemen, alle voorzieningen in dezelfde situatie verkeren, dat het gaat om instellingen die bestemd zijn om bejaarden te huisvesten, dat het op voet van gelijkheid behandelen van dezelfde situaties, in het licht van het nagestreefde doel, niet discriminerend is, dat de tweede aangevoerde discriminatie, gegrond op het verschil dat voortvloeit uit de financiering van de voorzieningen, berust op dezelfde logica, dat de voorzieningen die verzorging verstrekken een financiering van het RIZIV ontvangen, in tegenstelling tot voorzieningen die er geen verstrekken, dat de financiering door het RIZIV beantwoordt aan het beleid van zorgverstrekking, en geenszins het beleid inzake bijstand aan personen behelst, inzonderheid de bejaardenhulp, dat ze, wat de derde aangevoerde discriminatie betreft, die gegrond is op de combinatie van een programmeringsvereiste en een erkenning, stelt dat de programmering enerzijds en de erkenning anderzijds

berusten op een verschillende logica en door de ordonnantie van 24 april 2008 in afzonderlijke hoofdstukken worden behandeld, dat de programmeringscriteria instrumenten zijn die tot doel hebben het huisvestingsaanbod te regelen, terwijl de erkenning betrekking heeft op de kwaliteit van deze huisvesting, en dat het erkenningsvereiste perfect gerechtvaardigd is voor voorzieningen waarvoor geen programmering is vastgesteld; dat ze voorts stelt dat de erkenning gerechtvaardigd wordt door een dwingende reden van algemeen belang, dat dit begrip, in het Europees recht, vrij omschreven wordt door elk van de lidstaten, inzonderheid aan de hand van de beginselen vastgesteld door het Hof van Justitie, dat de definitie die de dienstenrichtlijn ervan geeft bijzonder verhelderend is, dat het, luidens artikel 4, lid 8), gaat om:

" [...]

redenen die als zodanig zijn erkend in de rechtspraak van het Hof van Justitie; waaronder de volgende gronden: openbare orde, openbare veiligheid, staatsveiligheid, volksgezondheid, handhaving van het financiële evenwicht van het sociaalezekerheidsstelsel, bescherming van consumenten, afnemers van diensten en werknemers, eerlijkheid van handelstransacties, fraudebestrijding, bescherming van het milieu en het stedelijk milieu, dieergezondheid, intellectuele eigendom, behoud van het nationaal historisch en artistiek erfgoed en doelstellingen van het sociaal beleid en het cultuurbeleid",

dat de erkenning van de voorzieningen genoemd in de ordonnantie van 24 april 2008, doordat die voorzieningen bejaarden opvangen en huisvesten, zowel aan vereisten inzake bescherming van de begunstigden van de aangeboden diensten als aan doelstellingen van sociaal beleid beantwoordt, dat de specifieke bescherming van bejaarden bovendien een dwingende reden van algemeen belang vormt die vastgelegd is bij artikel 25 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat ook in het Belgisch recht de bijzondere wetgever heeft erkend dat het bejaardenbeleid een dwingende reden van algemeen belang vormt door het uitdrukkelijk op te nemen in het hoofdstuk over de bijstand aan personen, dat de verduidelijkingen die kunnen worden gelezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het voornoemde Waals decreet van 30 april 2009, waarvan het principe van het erkenningsvereiste hetzelfde is als dat ingevoerd bij de omstreden ordonnantie van 24 april 2008, perfect kunnen worden toegepast op de laatstgenoemde ordonnantie (Waals Parlement, gewone zitting, 2008-2009, nr. 971/1, 8), dat het aan verzoekster staat, indien ze het noodzakelijk acht, om bij de Europese Commissie met het oog op het instellen van een vordering tot ingebrekestelling tegen België, de manier te laken waarop het begrip "dwingende redenen van algemeen belang" wordt toegepast door de lidstaat, in casu België, gelet op de voorschriften van de dienstenrichtlijn, en dat het overeenkomstig het beginsel van de scheiding der

machten aan de Raad van State alleen toekomt om te oordelen of het kennelijk onredelijk is de ingevoerde erkenningsregeling als dwingende reden van algemeen belang te beschouwen, *quod non* in het onderhavige geval; dat ze voorts aanvoert dat het nagestreefde doel niet door minder beperkende maatregelen kan worden bereikt, dat het vereiste van een voorafgaande vergunning in verhouding staat tot het nagestreefde doel, dat dit niet zou kunnen worden bereikt door een loutere voorafgaande verklaring of een controle *a posteriori* die het niet mogelijk zou maken op dezelfde wijze de fundamentele belangen te waarborgen die de ordonnantie, en diensgevolge, de bestreden handeling beogen te beschermen, dat niet redelijkerwijs kan worden betoogd dat de bicommunautaire wetgever niet de bedoeling heeft gehad de minst strigent mogelijke oplossing te zoeken, gelet op de nagestreefde doelstellingen, dat hij voorzien heeft in een procedure van erkenning van de voorzieningen in twee fasen, namelijk de toekenning van de voorlopige werkingsvergunning en van de erkenning, en dat hij, na de belangen tegenover elkaar te hebben afgewogen, gekozen heeft voor de weg die hij als de minst stringente beschouwde om de nagestreefde doelstelling te bereiken; dat ze voorts ontkent dat de dwingende redenen van algemeen belang dubbelzinnig zijn en stelt dat de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 24 april 2008 dateert van vóór de inwerkingtreding van richtlijn 2006/123/EG, dat de stellers ervan niet kan worden verweten geen richtlijn in acht te nemen die nog niet in werking is getreden en geen enkele openbaarheid te hebben gegeven aan de dwingende redenen van algemeen belang, dat de doelstellingen genoegzaam blijken uit de ordonnantie, dat hierin te lezen staat:

" In het ontwerp van ordonnantie wordt bijzondere aandacht gegeven aan de bescherming en aan de eerbiediging van de persoon en zijn of haar levenskeuze. Er wordt namelijk bepaald dat de inrichting een leven moet garanderen dat menswaardig is, dat de persoon de plaats zo vrij mogelijk moet kunnen gebruiken en het recht moet hebben slechts zelfgekozen bezoekers te ontvangen. Ook zal de inrichting noch eisen noch aanvaarden dat de bejaarde persoon geld of goederen aan de inrichting toevertrouwt om deze te beheren of in bewaring te nemen.

De manier van leven is een centraal gegeven in de opvang van de persoon. Steeds moet de opgevangen persoon zijn of haar leven op actieve en participatieve wijze kunnen leiden.

Zo ging de aandacht uit naar het eerbiedigen van de goederen van de personen en naar de transparantie van de prijzen, meer bepaald door het opleggen van een sanctie indien de beheerder de rekeningen niet op individuele wijze beheert, indien de beheerder door list, dwang, bedreiging, bedrog of gebruikmakend van de zwakte of de ziekte van de bejaarde persoon, zich goederen laat overhandigen die het eigendom van de bejaarde persoon zijn, of indien de beheerder geld of goederen beheert

die het eigendom van de bejaarde persoon zijn. Ook zijn er sancties voorzien wanneer de beheerder aan de bejaarde persoon of zijn vertegenwoordiger als voorwaarde voor de opvang of het verblijf, de betaling oplegt van een voorschot of een borgsom die niet overeenstemt met de bedragen toegestaan door het Verenigd College" (Parl. St., Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, gewone zitting, 2006-2007, B-102/2, 4);

dat niet valt in te zien dat de nagestreefde doelstellingen duidelijkheid missen en een stellige dubbelzinnigheid vertonen; dat ze ten slotte betoogt dat de prejudiciële vragen die verzoekster aan het Grondwettelijk Hof wil laten stellen overbodig zijn of geen nut hebben voor de oplossing van het geschil en dat er derhalve geen reden is om ze te stellen; dat ze in haar laatste memorie erop wijst dat de in het kader van het eerste onderdeel van het middel voorgestelde prejudiciële vraag niet hoeft te worden gesteld en dat die welke in het derde middel wordt voorgesteld niet nuttig is voor de oplossing van het geschil;

Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord en haar laatste memorie stelt dat ze belang heeft bij haar middel, dat de vaststelling dat de ordonnantie van 24 april 2008 strijdig is met regels van het internationaal recht die rechtstreeks van toepassing zijn of met de Grondwet, noodzakelijkerwijs tot gevolg zou hebben dat aan het bestreden besluit een geldige rechtsgrond wordt ontnomen, zodat dit zou moeten worden vernietigd, dat de Raad van State weliswaar niet rechtstreeks kan vaststellen dat een handeling van wetgevende aard met de Grondwet strijdig is, maar de in het verzoekschrift gestelde prejudiciële vraag moet stellen, dat ze, met het derde onderdeel van het middel, tegen het bestreden besluit inbrengt dat het voorziet in erkenningsvoorwaarden voor de service-residenties, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang ter uitvoering van een wetsbepaling die ongrondwettig is of strijdig is met regels van het internationaal recht die rechtstreeks toepasselijk zijn, dat de verwerende partij beweert te steunen op een bevoegdheidsverdelende regel om te wettigen dat een erkenning wordt vereist voor de service-residenties en de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang, maar dat het middel niet ontleend wordt aan schending van de bevoegdheidsverdelende regels, dat het loutere feit dat het om een voorziening voor bejaarden gaat, niet wettigt dat een erkenning wordt vereist, dat de afdeling Wetgeving aangegeven heeft dat de service-residenties, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang niet kunnen worden beschouwd als diensten voor gezondheidszorg zoals de rust-en verzorgingstehuizen, dat ze aan de Waalse wetgever de aanbeveling heeft gedaan de nadruk te leggen op de dwingende reden of redenen van algemeen belang die het mogelijk maken om ten aanzien van het type van betrokken voorziening en van het type van beschouwde activiteit, het erkenningsvereiste te wettigen dat in het Waals Gewest

werkingsvergunning wordt genoemd, dat om het bepaalde in richtlijn 2006/123/EG in acht te nemen, moet kunnen worden aangetoond dat er geen zo doeltreffende en minder beperkende waarborg als de voorafgaande controle bestaat en dat een controle *a posteriori* niet doeltreffend zou zijn, dat in de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 24 april 2008 dit bewijs nergens wordt geleverd, dat de Brusselse wetgever alle voorzieningen voor bejaarden kennelijk op voet van gelijkheid heeft behandeld zonder rekening te houden met de eigenheid van de service-residenties en van de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang, dat de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang en de service-residenties niet kunnen worden beschouwd als diensten voor gezondheidszorg, dat ze door het RIZIV niet gefinancierd worden, dat aangezien er geen overheidsfinanciering voor is, een erkenning niet gewettigd is, dat het vereiste van een kwaliteitsniveau gewaarborgd wordt door het spel van de concurrentie, dat de medische diensten die in deze voorzieningen worden verricht noodzakelijkerwijs zullen worden verricht door behoorlijk geschoolde pratici, dat de service-residenties die niet onderworpen zijn aan de regeling van medeëigendom niet geprogrammeerd zijn, in tegenstelling tot de service-residenties die wel aan deze regeling onderworpen zijn, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang, dat de vraag kan worden gesteld of de naleving van dat stelsel strookt met de grondwet en dat er reden is om de in het verzoekschrift tot nietigverklaring geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, dat er geen dwingende reden van algemeen belang is die wettigt dat voor de service-residenties, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang een erkenningsvereiste wordt opgelegd, dat uit de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 24 april 2008 blijkt dat deze vraag zelfs niet is aangesneden, dat weliswaar kan worden aangenomen dat richtlijn 2006/123/EG nog niet in werking was getreden tijdens de parlementaire besprekingen die zijn voorafgegaan aan de uitvaardiging van de ordonnantie van 24 april 2008, maar dat deze richtlijn al bestond, dat ze enkele maanden later in werking zou treden en dat, om die reden, de afdeling Wetgeving van de Raad van State de Waalse wetgever erop gewezen heeft dat het noodzakelijk was ze in acht te nemen;

Overwegende dat verzoekster een tweede middel, "inzonderheid gericht tegen de artikelen 25, 68, 106, 194, alsook tegen bijlage I bij het bestreden besluit", ontleent "aan schending van de artikelen 128 en 138 van de Grondwet, schending van artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, schending van de wet van 22 januari 1945 betreffende de economische reglementering en de prijzen, inzonderheid van de artikelen 1 en 2 ervan, schending van de artikelen 10, 11 en 23, derde lid, 1°, van de Grondwet, schending van de algemene bestuursrechtelijke beginselen van evenredigheid en redelijkheid, schending van

het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid, inzonderheid vastgelegd bij het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791, en gebrek aan een geldige wettelijke machtiging die in overeenstemming is met de bevoegdheidsverdelende regels die tot staving van het middel worden aangevoerd"; dat ze in een eerste onderdeel erop wijst dat verschillende bepalingen van het bestreden besluit, die ze aangeeft als de artikelen 25, 68, 106, 194 en bijlage I ervan, tot doel hebben de inhoud van de overeenkomst voor opvang en huisvesting te bepalen, inzonderheid wat betreft de dagprijs en de kosten die kunnen worden aangerekend, hetzij als toeslagen, hetzij als voorschot ten gunste van derden bovenop de dagprijs, en aanvullende regels voor de aangerekende prijzen vast te stellen, dat deze bepalingen gegrond zijn op artikel 11, vierde lid, 8°, van de ordonnantie van 24 april 2008, terwijl het prijs- en inkomstenbeleid een exclusieve bevoegdheid van de federale overheid is en het optreden van de verwerende partij de bevoegdheid van de federale minister van Economische Zaken niet mag beperken om de aanpassingen vast te stellen van de prijzen die moeten worden betaald door de bewoners van de voorzieningen voor bejaarden; dat ze vraagt om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

" Schendt artikel 11, vierde lid, 8°, van de ordonnantie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie de artikelen 128 en 138 van de Grondwet en [...] artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voor zover die bepaling het verenigd college machtigt aanvullende regels voor de bepaling van de aangerekende prijzen vast te stellen?"

dat ze in een tweede onderdeel betoogt dat het bestreden besluit op een gedetailleerde en dwingende wijze de structuur regelt van de prijzen die door de bewoners in de voorzieningen voor bejaarden moeten worden betaald en iedere mogelijkheid om de prijs voor de huisvesting na de inwerkingtreding van het bestreden besluit aan te passen fundamenteel beperkt, terwijl het prijzen- en inkomstenbeleid een exclusieve bevoegdheid van de federale overheid is; dat ze in een derde onderdeel stelt dat door de combinatie van de zeer restrictieve maatregelen inzake de prijsstructuur en de beperking van de mogelijkheid om de prijs te verhogen, de voorzieningen voor bejaarden uit de commerciële privésector geen redelijke rentabiliteitsdrempel meer kunnen handhaven terwijl de vrijheid van handel en nijverheid gewaarborgd moet worden; dat ze in een vierde onderdeel betoogt dat de beperkingen inzake de vaststelling van de prijsstructuur en de aanpassing van de prijs van toepassing zijn op alle voorzieningen voor bejaarden, ongeacht of zij behoren tot de verenigingssector, de openbare sector of de commerciële privésector, terwijl de beheerders van deze

sectoren in situaties verkeren die geenszins vergelijkbaar zijn uit een oogpunt van rentabiliteit; dat ze in een vijfde onderdeel stelt dat het bestreden besluit zeer belangrijke nieuwe voorschriften oplegt inzake huisvestingsprijzen in de voorzieningen voor bejaarden tegenover de vroegere regelgeving, dit in strijd met het standstill-beginsel inzake recht op arbeid en met de vrije keuze van een beroepsactiviteit; dat ze in een zesde onderdeel aanvoert dat bijlage I bij het bestreden besluit verbindend wordt verklaard ten aanzien van alle voorzieningen voor bejaarden, met inbegrip van de service-residenties, terwijl deze een heel bijzondere categorie vormen die gekenmerkt wordt door de zelfstandigheid van de inwoners en hun vrije keuze inzake diensten;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt, wat het eerste onderdeel betreft, dat het middel niet-ontvankelijk is, dat het werkelijke doel ervan niet de nietigverklaring van het bestreden besluit is, maar wel de erkenning van de ongrondwettigheid van de hogere rechtsnorm; dat ze in hoofdzaak stelt, ten aanzien van het eerste en het tweede onderdeel, dat de bevoegdheidsverdelende regels in acht zijn genomen, inzonderheid de artikelen 5, § 1, II, 5°, en 6, § 1, VI, vijfde lid, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat het Grondwettelijk Hof gesteld heeft dat de gemeenschappen en de gewesten niet elke bevoegdheid wordt ontzegd wat betreft de tarieven van de diensten die onder hun bevoegdheid vallen, maar dat die tariefregels rekening moeten houden met het prijsbeleid dat door de federale overheid wordt gevoerd, en inzonderheid met de regels vastgesteld door of krachtens de wet van 22 januari 1945 (Arbitragehof, 3 maart 1999, nr. 26/99), dat de Grondwetgever en de bijzondere wetgever, voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, aan de gemeenschappen en gewesten de volledige bevoegdheid hebben toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden en dit, ongeacht de verwijzing, in voorkomend geval, naar artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat, onder voorbehoud van de uitzonderingen vermeld in de bijzondere wet, geheel het bejaardenbeleid aan de gemeenschappen is overgedragen, met inbegrip van alle aspecten van dit beleid die inzonderheid op de bescherming van de bejaarden betrekking hebben, dat de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie in de uitoefening van haar bevoegdheid inzake het bejaardenbeleid tariefregels kan uitvaardigen voor de diensten die onder deze aangelegenheid ressorteren, op voorwaarde dat met deze regels het op federaal niveau gevoerde prijsbeleid in acht wordt genomen, dat ze regels kan uitvaardigen om te bepalen waaruit de aan de bewoner aangerekende prijs moet bestaan, inzonderheid om met het oog op de bescherming van de bejaarden de transparantie van de facturen te garanderen, dat tijdens de parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 24 april 2008 een amendement is aangenomen om het verenigd college te machtigen de noodzakelijke normen te

bepalen om de prijzen te verduidelijken, dit alles zonder zich op het terrein te begeven van de federale bevoegdheden, ten einde de bejaarden te beschermen (Parl. St., Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, gewone zitting, 2007-2008, B-102/2, 29), dat in advies nr. 46.473/VR/3 van 2 juni 2009, gegeven over het ontwerp dat tot het bestreden besluit heeft geleid, de afdeling Wetgeving van de Raad van State, in verband met de vraag of de in het ontwerp bepaalde erkenningsnormen de regels inzake de bevoegdheidsverdeling in acht nemen, inzonderheid gesteld heeft dat:

" 4.7. In het licht van deze bevoegdheidsverdeling (...) er geen opmerkingen te maken (zijn) bij de in het ontwerp bepaalde erkenningsnormen, aangezien deze kunnen worden beschouwd als algemene erkenningsregels waaraan voorzieningen voor opvang en huisvesting van bejaarde personen moeten voldoen en aangezien ze de uitoefening van de federale overheid om bijzondere 'nationale erkenningsnormen' uit te vaardigen, 'niet onmogelijk of overdreven moeilijk' maken en daarenboven niet afwijken van deze normen",

dat aldus, volgens "de eerste rechter" van de wettigheid van het bestreden besluit, noch de ordonnantie van 24 april 2008, noch het bestreden besluit in strijd zijn met de regels betreffende de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie; dat de verwerende partij, in bijkomende orde, wat betreft de strijdigheid van het bestreden besluit met de bepalingen waarnaar in het middel wordt verwezen, betoogt dat de argumentatie van verzoekster op geen enkele tekst steunt, dat ze in strijd is met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, dat het bestaan van het aangevoerde financiële verlies geenszins gestaafd wordt, en dat niet blijkt dat de omstreden prijsstructuur zo'n verlies kan veroorzaken; dat, wat het derde onderdeel betreft, de verwerende partij aanvoert dat, volgens het Grondwettelijk Hof, de vrijheid van handel en nijverheid niet als een absolute vrijheid kan worden opgevat, en dat, gelet op de aard van de diensten waarvan het bestreden besluit de opneming voorschrijft in de gefactureerde prijs, de beperkingen van de vrijheid van handel en nijverheid niet kunnen worden beschouwd als kennelijk onredelijk of onevenredig ten opzichte van de nagestreefde doelstellingen inzake bescherming van de bejaarden; dat ze, wat het vierde onderdeel betreft, betoogt dat dit steunt op beweringen die niet kunnen worden nagegaan, dat verzoekster zich baseert op de veronderstelling dat de overheid onwettige steun zou toekennen die onverenigbaar is met de gemeenschappelijke markt van de voorzieningen die ressorteren onder de verenigingssector en de overheidssector, zonder rekening te houden met de specificiteit van de voorzieningen; dat ze, wat het vijfde onderdeel betreft, stelt dat verzoekster niet aantoonst dat de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie geen rekening zou hebben gehouden met de verplichtingen bedoeld in artikel 23, tweede lid, van de Grondwet, dat deze

bepaling belet dat de bevoegde wetgever het door de toepasselijke wetgeving geboden beschermingsniveau aanzienlijk verlaagt zonder dat dit gewettigd wordt door motieven die verband houden met het algemeen belang, dat niet blijkt dat de bestreden normen het recht op arbeid van de beheerders van voorzieningen voor bejaarden aanzienlijk beperken en dat het betreden besluit uitdrukkelijk gegrond is op een motief van algemeen belang, namelijk de bescherming van bejaarden; dat de verwerende partij, wat het zesde onderdeel betreft, stelt dat verzoekster verwarring laat bestaan tussen de artikelen 68 en 106 van het bestreden besluit, die voorschrijven dat in de huisvestingsovereenkomst de "maandprijs voor de opvang" aangegeven dient te worden, en bijlage I, die, overeenkomstig artikel 25 van hetzelfde besluit, bepaalt dat voor elke bejaarde "een gedetailleerde opgave van alle lasten" moet worden opgesteld, dat de artikelen 68 en 106 voorschrijven dat in de huisvestingsovereenkomst de prijs opgegeven dient te worden die de bewoner moet betalen, terwijl bijlage I van het besluit de kostenelementen vermeldt waarvan de voorziening een lijst moet opmaken en ter beschikking moet stellen van de bewoner, en die bepaling tot doel heeft transparantie van de facturatie te waarborgen;

Overwegende dat verzoekster in de memorie van wederantwoord volhoudt dat, in zoverre de machtigingsbepaling strijdig is met de bevoegdheidsverdelende regels, de artikelen 25, 68, 106 en 194 en bijlage I bij het bestreden besluit geen enkele geldige rechtsgrond hebben, dat de omstandigheid dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State geen opmerking heeft gemaakt wat de bevoegdheidsverdelende regels betreft, "geen absoluut waarmerk van wettigheid vormt" en dat er reden is om de voorgestelde vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, dat het bestreden besluit de verplichting oplegt om een zestigtal kostenelementen in de dagprijs op te nemen, wat een rechtstreekse invloed zal hebben op de hoogte van deze prijs, dat alleen de federale minister van Economische Zaken bevoegd is om deze prijzen vast te stellen en eventueel de verhoging ervan te aanvaarden, dat het derde onderdeel van het middel aansluit bij het tweede, dat "de voorzieningen voor bejaarden de gevolgen van het opleggen van een zeer strikte inhoud voor de dagprijs door een verhoging hiervan niet rechtstreeks kunnen doorberekenen, aangezien de opvangprijs wordt vastgesteld door de minister van Economie", dat ze, wat het vierde onderdeel betreft, erop wijst dat de verwerende partij "dergelijke overheidssteun, waarvan zij systematisch uitgesloten wordt, als onwettig bestempelt", dat ze haar argumentatie wat het vijfde onderdeel betreft handhaaft en vaststelt dat de verwerende partij zich bij haar conclusies in verband met het zesde onderdeel aansluit;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat de in het eerste onderdeel van het tweede middel voorgestelde

prejudiciële vraag overbodig is, aangezien het Arbitragehof zich reeds heeft uitgesproken over een vraag met een soortgelijk onderwerp in zijn arrest nr. 26/99 van 3 maart 1999; dat ze op de terechtzitting in dezelfde zin gewag heeft gemaakt van een op 9 december 2010 door het Grondwettelijk Hof uitgesproken arrest nr. 135/2010;

Overwegende dat, volgens artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, indien een prejudiciële vraag wordt opgeworpen voor een rechtscollege zoals de Raad van State, dit college het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen; dat dit rechtscollege er evenwel niet toe gehouden is wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan over een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp;

Overwegende dat niet blijkt dat het Grondwettelijk Hof, toen het Arbitragehof, met zijn arrest nr. 26/99 van 3 maart 1999, uitspraak heeft gedaan over een vraag of een beroep met hetzelfde onderwerp als dat van de vragen voorgesteld in het kader van het onderhavige beroep; dat het Hof zich immers bij het voormelde arrest heeft uitgesproken over een beroep tot nietigverklaring van artikel 5, § 2, 2°, van het decreet van het Waals Gewest van 5 juni 1997 betreffende de rustoorden, de serviceflats en de dagcentra voor bejaarden en houdende oprichting van de Waalse Raad voor de derde leeftijd, ingesteld door de Ministerraad; dat het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 135/2010, van 9 december 2010, uitspraak doet over het beroep van de VZW FEMARBEL, de verzoekster in het onderhavige beroep; dat het arrest evenwel betrekking heeft op een decreet van het Waals Gewest van 30 april 2009 betreffende de opvang en de huisvesting van bejaarde personen; dat, gelet op deze verschillen, deze arresten niet rechtvaardigen dat er een uitzondering wordt gemaakt op de verplichting om de prejudiciële vragen te stellen die gegrond is op artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof;

Overwegende dat verzoekster terecht aanvoert dat "de vaststelling die zou worden gedaan dat de ordonnantie van 24 april 2008 strijdig is met de rechtstreeks toepasselijke regels van het internationaal recht of met de Grondwet noodzakelijkerwijs tot gevolg zou hebben dat het bestreden besluit geen geldige rechtsgrond heeft" zodat de Raad van State geen [...] andere keuze zou hebben dan het bestreden besluit te vernietigen"; dat de vaststelling van strijdigheid van artikel 11, vierde lid, 8°, van deze ordonnantie met de bevoegdheidsverdelende regels aangevoerd door verzoekster in haar tweede middel hetzelfde gevolg zou hebben; dat verzoekster voldoende belang heeft bij haar eerste middel, alsook bij het eerste onderdeel van haar tweede middel; dat er grond is om aan het

Grondwettelijk Hof de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vragen te stellen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De uitspraak wordt uitgesteld.

Artikel 2.

De volgende prejudiciële vragen, zoals ze door verzoekster geformuleerd zijn, worden aan het Grondwettelijk Hof gesteld:

1) "Schenden de artikelen 11 tot 19 van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, junctis het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791 en richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, in zoverre ze voor service-residenties, centra voor dagopvang en centra voor nachtopvang voorschrijven dat ze een voorlopige werkingsvergunning moeten verkrijgen en vervolgens een erkenning om hun activiteit te mogen uitoefenen en ze deze op voet van gelijkheid plaatsen met andere categorieën van voorzieningen voor bejaarde personen die objectief gezien verschillend zijn, namelijk de rusthuizen, de centra voor dagverzorging, de inrichtingen die beschikken over bedden voor kortverblijf en de woningen voor bejaarden die, van hun kant, niet aan de genoemde richtlijn onderworpen zijn?";

2) "Schendt de ordonnantie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang of huisvesting van bejaarde personen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 6, § 1, VI, derde lid, 20 en 78 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, op zichzelf beschouwd of gelezen in samenhang met het beginsel van vrijheid van handel en nijverheid dat verankerd is in het decreet-d'Allarde van 2 en 17 maart 1791, alsook met de artikelen 43 en 49 van het EG-Verdrag en met richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt, in zoverre ze bepaalt dat de service-residenties die onderworpen zijn aan de regeling van medeëigendom, de centra voor dagopvang en de centra voor nachtopvang geprogrammeerd zijn?";

3) "Schendt artikel 11, vierde lid, 8°, van de ordonnantie van 24 april 2008 betreffende de voorzieningen voor opvang en huisvesting van bejaarde personen

van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie de artikelen 128 en 138 van de Grondwet en [...] artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen voor zover die bepaling het verenigd college machtigt aanvullende regels voor de vaststelling van de aangerekende prijzen te bepalen?"

Artikel 3.

Na kennisneming van de antwoorden die het Grondwettelijk Hof op de vragen heeft verstrekt, wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat ermee belast een aanvullend verslag in te dienen.

Artikel 4.

Vanaf de kennisgeving van het aanvullend verslag beschikt elk van de partijen over een niet-verlengbare termijn van dertig dagen om een laatste memorie in te dienen.

Artikel 5.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op drieëntwintig februari tweeduizend elf door:

Mevr.	Odile DAURMONT,	kamervoorzitter,
de HH.	Paul LEWALLE,	staatsraad,
	Yves HOUYET,	staatsraad,
Mevr.	Katty LAUVAU,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

K. LAUVAU

O. DAURMONT

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63, EERSTE LID,
VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.